

det har været Menighedsforsamlingens Fleertal iftedetfor Menighedsraadet, som derom har besluttet. Hvorledes Præstens Myndighed kommer til at stille sig her, skal jeg ikke sige; men man kan ikke sige, at der gjøres noget Slaar deri. Jeg skulde troe, at med Hensyn til Confirmation to Gange om Aaret vil det være betydeligt lettere for den Præst, der ikke ønsker det, at sætte det igjennem hos Menighedsraadet end hos Fleertallet af Menighedsforsamlingen. Med Hensyn til § 26 om Tiden for Gudstjenestens Afholdelse, da kan Forandring deri efter Paragraphen ikke skee, uden Sognepræsten deri er enig med Menighedsraadet; men saavidt mig bekjendt, har Sognepræsten ikke tidligere egenraadigt kunnet forandre denne Tid. § 27 vedrører ikke dette Forhold. § 28 giver Menighedsraadet en Ret, som hidtil ikke har været givet under nogen bestemt Form. Det er mig bekjendt, at adskillige Sogneforstandersklaver have troet at have en Ret til saaledes at fremkomme med Betænkninger hos Provsten angaaende Kirkesyn, og at de ikke ere blevne afviste, men at der er taget Hensyn dertil. Endelig er der i § 30 bestemt, at Menighedsraadet skal høres med Hensyn til visse Spørgsmaal, deriblandt ogsaa Afhændelse af Præstekalds Eiendom. Jeg troer ikke, at man kan kalde det noget Indgreb i Præstens Myndighed, saasom han ikke har haft nogen Afgjørelse af disse Spørgsmaal; men man har kun hørt hans Erklæring derom. Jeg troer saaledes virkelig, at man skulde være overmaade frygtssom af Natur, dersom man som Præst skulde være bange for de Indgreb i Myndighed, der skee ved en saadan Lov. Dersom der er skeet nogen Forandring, er Myndigheden snarere bleven større. — Naar jeg dernæst vender mig til den høiere kirkelige Dyrighed, troer jeg rigtignok, at vi have en Paragraph i denne Lov, som paa ingen Maade forringer Provstemagten, men snarere forøger den. Det er § 21. Det blev af den ærede Aede Landstingsmand (for 1ste Rreds (Madsvig) ved Sagens 2den Behandling i det Mindste antydet, at Provsten i mange Tilfælde vilde kunne komme til herigjennem at udøve en særegen Indflydelse paa Besættelsen af Kald. Skjøndt han ikke stemmer med, og der ikke ved Loven er givet ham nogen Ind-

flydelse, troer jeg, at Forholdene ville føre det med sig, som den ærede Landstingsmand ogsaa oplyste, at han i mange Tilfælde vil være den, der kommer til at bestemme derom. Men dernæst kan jeg ikke betragte denne Lov, uden at min Tanke føres videre hen til det, som paa mangfoldige Maader er enten ligefrem sagt eller antydet at den skal være en Forberedelse til, og jeg lader mig ikke denne Betragtning affjære af de ærede Medlemmer i Thinget, der betragte det som Sagen uvefkomme. Jeg seer i denne Lov, i Overeensstemmelse med mange Ytringer fra den høitærede Minister, en Forberedelse til en Kirkeforfatning, og de Forslag, vi hidtil have seet angaaende en saadan Forfatning, ere bestandigt gaaede ud paa et Kirkeraad, som skulde sammensættes halvt af Geistlige og halvt af Lægfolk. Nu troer jeg ikke, at man behøver at være i Besiddelse af nogen meget prophetisk Gave for at kunne forudsee, hvad for en Side der i et saadan Kirkeraad vil blive den herskende, enten Geistligheden eller Lægfolkene; jeg troer, at man med temmelig Sikkerhed kan sige, at det vil blive Geistligheden. Derved vil der optaae et Geistlighedens Majoritetsherredømme her i Landet, og — for at sige det ligefrem — det er egentlig det, jeg frygter, og mange Præster og Lægfolk tilligemed mig. Det er ikke et Lægfolks herredømme, vi ere bange for; men det er et Majoritetsherredømme af Geistlige, som, saavidi jeg kan skjønne, ikke vil føre til Andet end til at indskrænke den glædelige Frihed, som Folkekirken for Tiden er i Besiddelse af, og som jeg ønsker, at den maatte beholde ved Siden af den Orden, hvis Nødvendighed og Betydning jeg allermindst skal fornægte. — Endnu er der et Punkt, som jeg skal berøre, og som for mig er en Hindring imod den hele Lov, og det er Tidsspørgsmaalet. Det er det, at vi befinde os i en Tid, fuld af de skarpeste kirkelige Modsetninger, at vi befinde os i en Tid, hvor Menighedslivet er saa svagt, at vi vel kunne sige, at vi paa mange Steder have enkelte Christne, men paa saare faa Steder have virkelig christelige Menigheder; og hvor vi ikke have det, kunne vi heller ikke faae Menighedsraad med Sandhed. Folkekirken er for mine Dine som et Menneffe, der nylig har overstaaet en svær Sygdom, og som endnu